

przepływów całkowicie wewnętrznych, zniechęcając rezydentów do dokonywania tych pierwszych.

W konsekwencji rozpatrywanego przepisu płynność finansowa inwestora będącego podatnikiem jest mniej korzystna w przypadku własności znajdującej się w Niemczech niż przypadku własności znajdującej się w Niemczech. Wskutek tego inwestycje za granicą są mniej korzystne niż inwestycji w Niemczech, a inwestorzy mogliby zostać zniechęceni do budowania lub nabywania budynków w innym państwie członkowskim. Co się tyczy orzecznictwa poprawa płynności finansowej w przypadku nieruchomości w Niemczech stanowi przywilej podatkowy, który należy uwzględnić przy porównywaniu traktowania w pełni sytuacji wewnętrznych i transgranicznych sytuacji.

Choć działanie dyskryminującego przepisu, który zaskarżono w niniejszej sprawie, zostało ograniczone do budynków, w stosunku do których pozwolenie budowlane wydano lub umowę kupna zawarto przed dniem 1 stycznia 2006 r., nie eliminuje to ograniczenia w swobodnym przepływie kapitału, jako że degresywna ważona amortyzacja z tytułu zużycia podlega stosowaniu.

Zdaniem rządu federalnego, ograniczenie to jest uzasadnione nadrzędnymi względami interesu publicznego, jako że celem przepisu jest promowanie budownictwa mieszkaniowego na wynajem w Niemczech.

Należy zauważyć w tym zakresie, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem, popieranie krajowej gospodarki nie służy celowi, który może uzasadniać ograniczenie podstawowych swobód. Nawet jeśli cel — promowanie budowania mieszkań na wynajem — zostałyby uznane za cel niegospodarczy, ograniczenie degresywnej ważonej amortyzacji wyłącznie do budynków znajdujących się w Niemczech, nie jest ani niezbędne ani proporcjonalne. Promowanie budowania mieszkań na wynajem w Niemczech nie doznałoby uszczerbku, gdyby można było stosować metodę degresywnej ważonej amortyzacji do nieruchomości również w innych państwach członkowskich.

Rząd federalny nie przedstawił zatem żadnych względów, które mogłyby uzasadnić wykazany negatywny wpływ na swobodę przepływu kapitału.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Baden-Württemberg (Niemcy) w dniu 7 lipca 2009 r. — Alketa Xhymshiti przeciwko Bundesagentur für Arbeit — Familienkasse Lörrach

(Sprawa C-247/09)

(2009/C 233/08)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Finanzgericht Baden-Württemberg

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Alketa Xhymshiti

Strona pozwana: Bundesagentur für Arbeit — Familienkasse Lörrach

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy w przypadkach gdy obywatel państwa trzeciego mieszka legalnie w Unii Europejskiej i pracuje w Konfederacji Szwajcarskiej, rozporządzenie nr 859/2003/WE ⁽¹⁾ znajduje zastosowanie do niego i jego żony, będącej obywatelką państwa trzeciego, w państwie członkowskim zamieszkania z takim skutkiem, że państwo członkowskie zamieszkania zobowiązane jest stosować do pracownika i jego żony rozporządzenia nr 1408/71/EWG ⁽²⁾ oraz 574/72/EWG ⁽³⁾?
- 2) W przypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze: czy w okolicznościach opisanych w pytaniu pierwszym art. 2, 13 i 76 rozporządzenia nr 1408/71/EWG i art. 10 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 574/72/EWG należy interpretować w ten sposób, że matce będącej obywatelką państwa trzeciego można odmówić przyznania świadczeń rodzinnych w państwie członkowskim zamieszkania ze względu na jej obce obywatelstwo, chociaż jej dziecko jest obywatelem Unii?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 859/2003 z dnia 14 maja 2003 r. rozszerzające przepisy rozporządzenia (EWG) nr 1408/71 i rozporządzenia (EWG) nr 574/72 na obywateli państw trzecich, którzy nie są jeszcze objęci tymi przepisami wyłącznie ze względu na ich obywatelstwo (Dz.U. L 124, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych i ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie (Dz.U. L 149, s. 2).

⁽³⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 574/72 z dnia 21 marca 1972 r. w sprawie wykonywania rozporządzenia (EWG) nr 1408/71/EWG w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych i ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie (Dz.U. L 74, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 7 lipca 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Cypryjskiej

(Sprawa C-251/09)

(2009/C 233/09)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: C. Zadra i I. Chatzigiannis)

Strona pozwana: Republika Cypryjskiej

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że Republika Cypryjska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciąży na mocy art. 4 ust. 2 oraz art. 31 ust. 1 dyrektywy 93/38/EWG ⁽¹⁾ oraz art. 1 ust. 1 dyrektywy 92/13/EWG ⁽²⁾;